

Sci-fibe ill? tenyészet

2019 május 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szentesi Zöldi László zseniális írása.

Minden hanyatló civilizáció barbár, állati ösztönként látja a szapora gyermekáldást. Mi is így gondolunk a harmadik világra, idegenkedve figyeljük a szaporodó, sokasodó tömeget. Pedig nem az a baj, hogy ?k sok gyereket csinálnak, hanem az, hogy mi nem tesszük ugyanezt.

***„1976. november 19.** Ezeken a lakótelepeken a legszörny?bb a fiatal családok a sok gyerekkel. Tudniillik sokgyermekes családok kapnak lakást, tehát csinálják a sok gyermeket. Ett?l az egész környék, az ABC környéke, a lift, a kocsik parkolóhelyei, minden valahogy sci-fibe ill? tenyészet. És ebben a tenyészetben a fiatalok szépsége és egészsége éppoly visszataszító, mint a porontyok állítólagos bája. Egy magamfajta régi világból itt maradt fickó úgy jár köztük, mint a rovarok közt, némi undorral és félelemmel, hátha hozzám érnek, maga sem tudja, mit tegyen, leplezze-e, hogy undorodik t?lük vagy taposson közibük, söpörje le a nadrágja száráról undorodva.”*

Amikor el?ször olvastam, szinte el sem hittem, hogy ki írta ezeket a sorokat. Nos, a testet öltött Hamlet, a magyar színjátszás már életében halhatatlan alakja, Gábor Miklós vetette papírra mindezt a naplójában.

Tekintsünk el attól, hogy akkor már tör?dött, id?s ember, aki morog a világra, ezer baja van, megroppant a teste, talán a lelke is az élet súlya alatt. Mondom, felejtsük is el, pontosabban ne tulajdonítsunk annak a kelleténél nagyobb jelent?séget, hogy nem részeg házmester, hanem a magyar szellemi élet meghatározó egyénisége adta át magát a heveny gyermek- és családgy?lölet érzésének. Egyszer?en csak állapítsuk meg sajnálkozva, hogy ha egy Gábor Miklós rovarokhoz hasonlatosnak látott, és undorodva söpört volna le a nadrágja száráról ártatlan gyermekeket, ha irtózott a családtól és kirázta a hideg a fiatal Magyarországtól, mi a fészkes fenét várhatnánk az úgynevezett egyszer? embert?l?

Ebben a pár sorban tökéletesen benne van a homo kadaricus hitvallása. Hogy rohadjon meg mindenki, aki szül és családot alapít, és hogy mennyire szánalmas több gyermeket vállalni, holott éppen sétálgatni is lehetne sétapálcával a kézben, tökéletes csendben suhanni a néma falak mellett, magányos halotti tornak örvendezni az elnéptelenedett, halott lakótelepen. Ahol nincs semmi, csak a nagy, álmos Én. A korlátlan egó, aki nem t?r vetélytársat.

A mai Magyarországon is akad piaci igény a gyermek- és családellenességre. Amikor indexék és 444-ék fideszbébizik a még meg sem születetteket, pusztán azért, mert a szüleik vállalják ?ket, és elfogadják a kinyújtott kezet, semmiben nem különböznek Gábor Miklóstól. Gyermek- és családellenes az a publicista is, aki a családban élés, a gyermekvállalás helyett mindenféle egyéni többletjogokat ajánlgat n?társainak. Ennek a nagyon trendi, de öngyilkos hozzáállásnak a gyümölcsei már látszanak a magyar társadalomban. Ott vannak a saját akaratukból gyermektelen párok, egymás mellé sodródott emberek, akik megtehetnék, de mégsem alapítanak családot, mert azzal csak baj van, akkor nem lehet parádézni, vásárolgatni, utazni, egyszóval, nem élhetik azt az életet, amelyr?l azt gondolják, a létezés végcélja, valódi értelme. Aztán úgy ötvenévesen a fejükhöz kapnak, mert ketten maradtak, aztán pedig egyedül. Már nincs kihez, hova hazamenni, nincsenek rokonok, mert azoktól is sikeresen elszeparálódtak a hosszú évek alatt, a régi barátok pedig családot alapítottak, kósza találkozáson kívül már semmire sem futja az egykori kapcsolatból. És ami a legfontosabb: házagos és alkalmi élvezetekért ezek az emberek – akik megtehették volna – nem reprodukálódtak. Nem hagytak nyomot, nem paroláztak az örökkévalósággal, mert nem hagytak hátra utódot, megszakították az évszázadok, évezredek óta tartó láncot. Ahol ?k állnak, vége a történetnek. És még azt sem mondhatjuk, hogy megérte. Életünkre az utolsó napok, hetek ütik a pecsétet: azt hiszem, egyáltalán nem mindegy, hogy hiányérzettel vagy elégedetten hanyatlunk-e a sírba. Hogy abban a végs? pillanatban arra gondolunk, hogy de jó, hogy megszülettem, jutott elég id? bulizni meg csodáltatni magam, vagy arra, hogy nincs vége semminek, életet adtam az életért, folytatódik a végtelen történet.

A gyermek: üzenet az örökkévalóságnak, a legjobb recept a halál ellen. Ha gyermeked van, valami olyasmiben van részed, amir?l el?tte fogalmad sem volt, pedig hallottál róla, sokszor elképzelted, de csak akkor értetted meg, amikor már te is apa, anya lettél. Minden normális szül? habozás nélkül feláldozná magát a gyermekéért, ha rákényszerülne. Gondoljunk bele: az ember legalapvet?bb érzését, az életösztönt is felülírja a szül?i státusz! Valami végleg megváltozik bennünk, valami titkon felépül, helyére kerülnek a dolgok. Minden addigi terelés, pótcselekvés elt?nik az életünkb?l, mintha nem is lett volna, az egó helyére a család, a magány helyére a társas viszony lép.

Minden hanyatló civilizáció barbár, állati ösztönként látja a szapora gyermekáldást. Mi is így gondolunk a harmadik világra, idegenkedve figyeljük a szaporodó, sokasodó tömeget. Pedig nem az a baj, hogy ?k sok gyereket csinálnak, hanem az, hogy mi nem tesszük ugyanezt. S?t: nekünk sokszor az els? gyermekünk sem születik meg.

De azért b?szen szórjuk a villámainkat másokra. Az anyára, aki n?iességét nem a körmösnél éli meg, hanem eteti, neveli, dajkálja a gyermekeit. Az apára, aki „papucs”, mert az idióta haverjaival nem ül be sörözni munka után, hanem hazamegy a családjához, mert otthon, az övéi között érzi jól magát.

Hogy Magyarországon miért tabutéma, amit leírtunk, persze, jó kérdés. Talán azért, mert minden értékeket átértékeltünk, minden a feje tetejére állt. Mintha az volna a normális, hogy senki nem nyitja ránk az ajtót hónapszámra, mintha szégyellni kellene a gyermekzsivajt. A kommunista és a liberális pusztítás egyaránt megtette a hatását. Még mindig túlságosan sokan hiszik, hogy vagyontárgyakkal villogni, izmokat mutogatni, idegen országok tengerpartján mutatkozni men?bb, mint családban élni, gyermeket nevelni. Hát, nem. A gyerek a legjobb dolog a világon. Ha gyereked van, tiéd az egész világ. Nincs id?d szomorkodni, hülyeségeken agyalni, önmagad lehetsz, feln?tt ember, aki nem szigetel?dött el, és másoknak is juttat tapasztalataiból, tudásából. Amit megszerzett, nem vész el, hanem tovább él, megfogan másokban. A gyerek megtanít arra, hogy nem körülötted forog a világ, nem veled kezd?dik és végz?dik minden.

És nem azt kéne lepöckölni a nadrágunkról, aki babakocsit tol, hanem azt, aki irigyen és sunyin méreget boldog családos embereket. Azt, aki nem adja át a helyét a buszra, villamosra gyerekkel felszálló anyukának. És igen, a magyar társadalomban minden szempontból pozitívan diszkriminálni, magyarul el?nyben kell részesíteni azt, aki gyermekeket vállal, családot alapított, mert az olyan ember nemcsak társadalmi értelemben hasznos, de önmagáért is igen tiszteletreméltó.

Nekem ?k a valódi h?sök. Az apukák, anyukák, családban él?k. Tisztelem és szeretem ?ket. És nem ?ket tartom „sci-fibe ill? tenyészetnek”, hanem azokat, akik megtagadják ösztöneiket, önz? módon elvonulnak gy?lölködni, és hadat üzennek az ember természetes vágyainak, életformájának, és mindent lerombolnának, ami szép, nemes és jó ezen a világon.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló